

DENÍK

DĚTSKÉ SCÉNY

Fabrika SVITAVY

pondělí 15.6.2015

číslo **3**

ÚVODNÍK...

„Na počátku bylo slovo...“ Tak zní citát z jedné knihy. Na počátku prý bylo jen jedno, ale v té knize je jich na tisíce. Ta kniha ovšem nebyla napsána na samotném Začátku, ale mnohem později, kdy už se to slovy hemžilo, začala jich být **přehršel** (v dnešním významu moc), až se člověk diví, kolik se jich za tu dobu stačilo urodit. A to ještě nejsme na Konci.

Jednou kdosi kdesi vymyslel (zřejmě to byla epidemie celosvětová, různonárodní a trpělo jí více lidí), že by se slova měla spočítat, utřídit a poskládat do jediné tlusté knížky. A aby toho nebylo málo, na desky té „bichle“ (ve významu objemné knihy, nikoli knížečky, jak zřejmě původně v němčině znamenalo) ještě přidal slovo slovník s velkým S. Je to práce krásná, ale asi sysifovská (myšleno marná, nikdy nekončící), protože slova stále přibývají a jiná se zase ztrácejí. Tak mě napadá myšlenka (zatím to není ještě slovo), že bych mohl třeba zjistit, kolik slov má čeština. Odhodlávám se k činu, zapínám internet a do vyhledávacího řádku píšu slovo za slovem, abych zjistil, kolik slov má čeština právě teď. Dočítám se, že aktivní slovní zásobu dospělého člověka tvoří 3000-10 000 slov. A pasivní je prý 3-6krát vyšší. To by člověk nevěřil, kolik slov se mu vleze do hlavy. Svým způsobem jsme takové chodící slovníky, které po celý den venčí jedno slovo za druhým a ještě k tomu si je vyměňují s jinými slovníky.

Právě sedím v redakci a plním řádky na obrazovce slovy rodícími se ze změní myšlenek. Přemýšlím, k čemu jsou nám slova dobrá. Slovy můžeme potěšit i rozesmutnit druhé, slova se nás mohou týkat, ale i dotýkat, slovy můžeme vytýkat, týkat, vykat i kát (se). Slova mohou být jako kat, kvůli nim se můžeme i bát anebo prát. Slovy můžeme něco dát i brát. Někdy se kvůli nim nechceme znát. Pro ně je někdy cítit chlad, díky nim zas může chlad tát. Slova mohou být mocným zaklínadlem, protikladem (k tomu, co je skutečné), ale i vnaidlem, sladidlem, kadidlem a třeba i platidlem, tužidlem, struhadlem.

Někdy mám pocit, že se nám slova trochu vymykají z kontroly, že se jaksi vykloubila, že se jejich význam jaksi zahnul, nebo přímo ztratil. Možná by se hodilo někdy slovně se postit a pustit nutkání něco říct, jen aby se něco řeklo anebo aby se řeklo to, ale myslelo ono.

Mám rád slovo, které nese význam, které je řečeno vědomě. Mám rád slovo trefné, spontánní i promyšlené nebo pročitěné, těším se ze slov recitátorů i dětských divadelních souborů, ze slov, která chtějí divákům a posluchačům něco sdělit. Těším se z Dětské scény 2015, i když je to někdy pěkná fuška. Kolik slov ještě budu muset napsat?

Roman Manda

NA SLOVÍČKO S...

...RECITÁTORY 2. KATEGORIE

ANTONÍN VALENTA

(Daniela Fischerová – Hadí princ)

Text sis vybíral sám, anebo ti s tím někdo pomáhal?

Upřímně řečeno mi ho paní učitelka (Irena Konývková, pozn. redakce) nedoporučovala. Já jsem tady první rok. Ona úplně nevěděla, jestli se ke mně hodí. Já jsem si stál za svým a říkal jsem, že se mi líbí. Chtěl jsem ho přednášet. Pak jsem ho začal víc cvičit. Líbilo se mi to, bylo to lepší a paní učitelka časem změnila názor a řekla, že se změnila.

Co se ti na textu líbí?

Mně se líbí celý. I ten konflikt, trochu bláznovství, je to vtipnej text. A ke mně celkem sedí.

Jak to myslíš, že k tobě celkem sedí?

Já z toho textu cítím pozitivní energii, mě to baví.

Vybral sis pohádkový text. Máš rád pohádky? Případně jaké?

Tak trochu. Jak který. Hlavně aby byly vtipný, aby dávaly smysl a aby nebyly úplně pro malinký děti.

O čem je pode tebe pohádka?

Jednoduše řečeno o princí, který se vydal do světa, protože se chtěl oženit, ale přitom to štěstí měl doma, že nemusel chodit daleko.

Vyprávěli ti doma příběhy, pohádky, když jsi byl malý?

Ani moc ne. Spíš jsem si četl pohádky sám. Ale občas babička.

Jakou knihu právě čteš nebo kterou jsi četl v poslední době?

Dočetl jsem Eldesta od Paoliniho.

Je nějaká kniha, ke které se rád vracíš nebo na kterou rád vzpomínáš?

Fimfárum. Je to moc hezká knížka.

Kniha byla dokonce zfilmována.

To jsem neviděl. Já jsem slyšel audio knihy, ale film jsem neviděl.

Rád posloucháš namluvené příběhy?

Asi jenom to Fimfárum. Jinak mě nic nezaujalo. On má pan Werich příjemný hlas.

Zaujalo tě některé vystoupení?

Zaujal mě Kosprd a Telecí. Bylo to hezky přednesené. Bylo to vtipný a že to ta holka (Barbora Talandová, pozn. redakce) uměla uhrát.

KRISTÝNA JIRÍČKOVÁ

(Kateřina Lužná – Krokodýl)

Jak ses dostala k textu?

Skrz školu. Ve škole máme školní klub, tam je jedna paní učitelka, ona mi ho vybrala. Většinou jsem si texty vybírala sama.

Co tě na textu zaujalo?

Celkově všechno. Když zastupuji toho krokodýla, mluvím jenom já a snažím se ulovit tu gazelu.

Vyprávěli ti doma pohádky, když jsi byla malá?

Mamka moc ne, spíš tatka. Mamka četla z knížek, večer. Tatka mi spíš vyprávěl.

Jakou knihu právě čteš nebo kterou jsi četla v poslední době?

Teď čtu hodně knih o zvířatech, protože si chci pořizovat další domácí zvíře – agamu (ještěrku). Už mám doma veverku a andulku. Jinak čtu detektivky a horory.

Zaujalo tě některé vystoupení?

Vtipný byl ten tatínek a Brno (recitovala Klára Sedlačíková, pozn. redakce). Pak třeba ještě z druhého bloku Alenka v říši divů (recitovala Denisa Vítková, pozn. redakce), ale z prvního bloku se mi líbilo víc děček.

KRYŠTOF ŠVEHLÍK

(Pavel Šrut – Pidiženuška)

Jak ses dostal k textu?

No, hledali jsme s tatškou, až jsme našli knížku od Pavla Šruta. Původně jsem chtěl ještě něco jiného, ale potom mě zaujala Pidiženuška, že je tam pořad to pidi pidi pidi, tak jsem si ho vybral.

A tatka ti pomáhal i s přípravou na recitaci?

Ano. On je vlastně můj pedagog. On je učitel dramatiků, takže já chodím k němu.

Co se ti na textu líbí?

To pidi pidi. Taky se mi docela líbí ten konec – tajemný hlas pidiženušce říkal, že má vrátit kost, a ona řekla „tumáš“. Vymýšleli jsme, co by to „tumáš“ mohlo být. Původně jsem tam měl mít ještě kost, jakože ho praští do hlavy, ale nakonec že mu to tam jen dá. To se mi líbí, že lidi si to můžou vyložit po svém.

Co říkáš na divadelní Pidiženušku, kterou včera hráli Čmukaři z Turnova?

Herci to hráli výborně. Líbilo se mi to. Měli to dobře vymyšlené, jinak udělané, aby tomu děti rozuměly.

Četl jsi něco od Pavla Šruta?

Četli jsme celou knížku a nakonec se dostali k tomuhle textu. Byly tam i jiné zajímavé, ale mně se líbil tady ten, tak jsem si ho vzal.

Jakou poezii máš rád?

Líbí se mi veselá poezie. Smutnou jsem ještě ani jednou neměl.

Vyprávěli ti doma pohádky?

Ano, vyprávěli jsme doma s tatkou a četli, jako například Harryho Pottera, Děti z Bullerbynu, když jsem byl menší. Pak už jsem si začal číst sám.

Zaujalo tě některé vystoupení?

Líbil se mi Krokodýl (přednášela Kristýna Jiříčková, pozn. redakce) a pak se mi líbilo to o moři a chobotnici Krejzy (přednášel Jan Rambousek, pozn. redakce). Líbilo se mi, jak to zpracovali. Jak Honza hlasem dovedl zahrát chobotnici.

NATÁLIE MINAŘÍKOVÁ

(Brian Patten – Slečna Pšt)

Čím tě text zaujal, že ses rozhodla ho recitovat?

Mně s vybíráním pomáhala moje učitelka Radka. Nejdříve jsem si chtěla vybrat text, který jsem už recitovala, ale Radka řekla, že je to moc dětský, takže si mám vzít tento.

V textu je krásně vidět zlomyslnost dětí, umíš být taky někdy zlomyslná?

No, mně to asi nejde, já jsem taková

milosrdná. Já mám naše paní učitelky v oblíbě.

Jaké knihy máš ráda?

Já mám ráda detektivky.

Jakou knihu jsi četla v poslední době?

Klub tygrů. Skupina dětí jde po stopách nějakýho zločince a potom se to vyřeší.

Které vystoupení z dneška tě oslovilo?

To o prasátku (recitoval Josef Mařík, pozn. redakce).

JOSEF MAŘÍK

(Marcello D'Orta – Které zvíře máte nejraději?)

Máš i ty, stejně jako postava, za kterou jsi mluvil, tak moc rád prasátko?

Hlavně tu zabíjačku.

Jak ses dostal k tomuto textu?

S paní učitelkou jsme vybírali text, ona říkala, že tady ten by se ke mně hodil, že to je prostě pro mě.

Co se ti na textu líbí?

Že je legrační. Už v Rudné (v prvním kole přednesu) se tomu všichni smáli.

Čtete si doma knížky?

Teď jsme četli s maminkou knížku Bella a Sebastian – o klukovi z hor, kterej našel divokýho pejska.

ptal se Roman Manda

VČERA JSME VIDĚLI...

Tereza Machurová

Klára Sedlačíková

Anežka Tetřevová

VČERA JSME VIDĚLI...

ZEPTALI JSME SE...

Hana Kočová

Barbora Talandová

Agáta Dušková

...NA DIVÁCKÉ DOJMY Z RECITACE 2. KATEGORIE

KTERÝ RECITAČNÍ VÝKON NA VÁS NEJVÍCE ZAPŮSOBIL?

Odpovědi po prvním bloku recitátorů

Líbila se mi Agáta, která měla od Markéty Drijverové Starosti. Text byl hodně vtipnej a říkala to, jako by se to stalo. Bylo to uvěřitelné a bylo to dobře slyšet.

Matylida, 11 let

Ta druhá holčička s tím Brnem (Klára Sedlačíková, pozn. redakce) a poslední také. Protože to bylo vtipný.

Katka, 15 let

Zaujala mě ta, jak mluvila o tom Brně (Klára Sedlačíková, pozn. redakce). Bylo to vtipné a neobvyklé.

Klára, 13 let

Nám se líbilo to Brno (Klára Sedlačíková, pozn. redakce), brněnština. Když tam byl vtip, tak ho dokázala zpracovat tak, aby se všichni zasmáli. Držela kontakt s publikem. Dále se nám líbil Krokodýl (Kristýna Jiříčková, pozn. Redakce). Udržovala kontakt, když mluvila, tak jsme si dokázali představit, co říká gazela.

Johanka, 14 let, a Nikol, 14 let

Nejvíce se mi líbilo to poslední (Agáta Dušková, Starosti). Jak to Agátka říkala, jako by byla vážně ta Jana. A bylo to vtipné.

Hana, 11 let

Odpovědi po druhém bloku recitátorů

Líbilo se mi, jak mluvil kluk (Marek Vyskočil, pozn. redakce) o lékaři. On to hrozně hezky vyprávěl. Vybral si pěkný text a uměl ho.

Marie, 11 let

Z druhého bloku se mi líbil text Préverta Jak namalovat portrét ptáka. Myslím, že to říkala (Julie Nováková, pozn. redakce) na svůj věk hezky, ale přitom je to docela náročný text pro tuto kategorii. Takle kategorie je dost vyrovnaná.

Jakub, 13 let

Oproti nám (3. kategorie, pozn. redakce) měli dost dlouhé texty a někdy složité. Například holka s mořem (Matylida Homolová, pozn. redakce). Zajímavé bylo, že někteří měli i doplňky (oblečení) k textu. Nejvíce nás zaujal ten kluk s chobotnicí (Jan Rambousek, pozn.

redakce), protože to měl dlouhé a proti jiným jsme mu dost věřili. Bylo to dobré. Dělal mezery, kde se hodily.

Eliška, 13 let a Terka, 12 let

Odpovědi po třetím bloku recitátorů

Hodně témat dětem sedělo. Šly za příběhem a zbytečně neprozrazovaly konec dopředu. Moc mě pobavila Slečna Pšt. Protože to bylo krátké a úderné. Všichni byli šikovni.

Kristýna – Verča, 19 let

Mně se líbilo to s tím prasetem (text Které zvíře máte nejraději, pozn. redakce), bylo to důrazný a vtipný.

Hana, 12 let

Zaujalo mě asi to s tím přírodopisem (text Přírodověda, pozn. redakce), bylo to hezký, bylo to vtipný a šlo si to představit.

Katka, 15 let

Docela mě zaujala Slečna Pšt, hlavně text a obsah. Ale bylo to krátký. A také variace o vráně a lišce (recitátor 4. kategorie Matěj Velička s textem Variace na známé téma, pozn. redakce) zajímavě přednášel a mělo to zajímavý obsah. Ale ne tak jako u Slečny Pšt.

Haštal, 10 let

ZAPSALI JSME...

...Z DISKUSNÍHO KLUBU PRO DOPROVOD RECITÁTORŮ 2. KATEGORIE

Malý diskusní kroužek pod vedením Jany Frankové se usadil v kavárně u fontány a postupně reflektoval vystoupení recitátorů 2. kategorie. Budu zde tlumočit některé postřehy zformulované diváky a lektorkou při tomto ohlédnutí.

- Při recitačním vystoupení by měl posluchač mít pocit, že text a jeho význam, sdělení vznikají tady a teď.

- Spěch při recitaci může vést ke zpěvavé intonaci a křeči (zvláště je-li recitátor „dirigován“ někým z publika).

- Tzv. odpojení těla od hlavy nebo jejich křečovitě spojení sdělení recitátora moc neprospívá.

- Rozhodně pozitivně byl oceňován přednes Kláry Sedlačkové (A. Goldflam: Tatínek

a strašlivé Brno), která složitý text obdivuhodně zvládla (včetně hantecu), nevyráběla humor, ale byla laskavou vypravěčkou, která vnímala i reakce publika.

- Vystoupení recitátorů 2. kategorie spojuje nepřiměřená délka textů (mnohé texty byly nad síly dětí) a nepříliš šťastný výběr textu. Zajímavé a kvalitní jsou např. texty Marcella D'Orty, Briana Pattena, opakem jsou např. Krokodýl Kateřiny Lužné nebo Přírodověda Jiřího Kahouna.

Hodnocení jednotlivých vystoupení spojuje jedno: recitátoři jsou milé, energické, disponované osobnosti, ale texty, které přednášejí, jim často neumožní zazářit.

zapsala Eva Davidová

VČERA JSME VIDĚLI...

Jan Rambousek

PŘEDSTAVUJEME VÁM...

...LEKTORKU DISKUSNÍHO KLUBU PRO DOPROVOD SÓLOVÝCH RECITÁTORŮ

JANA FRANKOVÁ

1. Měla jsem jich oblíbených hodně, ale jedné jsem se bála, a to byli Karafiátovi Broučci. Nejdřív se po zimním spánku neprobudila Janinka, pak broučci... Později jsem tahala z knihovny všechny verneovky, které se za komunistických dob daly v mém rodném Chebu sehnat. A Foglar, Jane Austinová, Erich Kästner... Ve třídě jsme se dělili na mayovce a verneovce. Verneovci byli ovšem povznesení nad majitele stříbrných pušek.

2. Nemám jednu nejoblíbenější. Teď zrovna čtu knihu Stephena E. Ambrose Bratrstvo neohrožených* o rotě E 506. pluku 101. vzdušné výsadkové divize, protože se chystáme v létě do Normandie. A protože navštívíme i Rouen a Lisieux, čeká na mě kupa knih o Janě z Arku a Terezii z Lisieux.

3. K moři, kamkoliv. Jednou jsme přiletěli do Řecka o půlnoci, nocovali na pláži a moji dva synové si ve tři ráno stavěli na pláži hrady z písku a kolem bylo ticho a vlny. Občas se kolem propotácela postava s lahví vína v ruce a nevěřícně zírala...

4. Nejradši mám ty chvíle před půlnocí, kdy už všichni doma spí a já si čtu.

5. Janou z Arku a Janem Kubišem a Matkou Terezou a apoštolem Janem... Ale jsem spíš Medvídek Pú.

ptala se Hana Volkmerová

*Knihu Bratrstvo neohrožených od Stephena E. Ambrose si můžete zakoupit na webu www.knihcentrum.cz za 224 Kč a v elektronické podobě dokonce za pouhých 179 Kč.

V každém čísle se vám snažíme formou odpovědí na pět našich záluďných otázek představit lektory, kteří se pohybují na této přehlídce. Dnes jsme zaostřili na lektorku Janu Frankovou, která si po celou dobu konání recitační části přehlídky povídala a diskutovala s dospělým doprovodem sólových recitátorů.

1. Která kniha v dětství byla vaší nejoblíbenější?
2. Která kniha je vaší nejoblíbenější dnes?
3. Na které místo na světě se rádi vracíte?
4. Jakou činnost nejraději děláte a proč?
5. Kdybyste měli možnost žít v nějaké historické době a být historickou postavou, kým byste byli a proč?

Charlotte Terzieva

Denisa Vítková

VČERA JSME VIDĚLI...

Jan Prosecký

Haštal Ort

Marek Vyskočil

ZAPSALI JSME...

...Z BESEDY LEKTORŮ S RECITÁTORY 2. KATEGORIE

Včera jsme volili takový způsob záznamu, který se zaměřoval na obecnější zásady, kterými by se mohli recitátoři při hledání podoby přednesu řídit. Já se dnes rozhodla přinést záznam debaty s konkrétními recitátory, což by pro naše čtenáře mohlo složit plastičtější obraz a doplnit včera zaznamenanou přehrší zásad. Dnes lektori pracovali v následujících dvojicích:

Jiřina Lhotská a Lucie Veličková hovoří s Klárou Sedlačíkovou, která recitovala text Arnošta Goldflama Strašlivé Brno

Lucie Veličková: Tvůj výstup nás bavil, protože jsme viděli, jak si to představuješ. Jako film. Vyprávíš divákům, nenecháváš si to pro sebe.

Jiřina Lhotská: Moc se mi to líbilo a myslím si, že není jednoduché udělat kontrast mezi „hantecem“ (místní varieta češtiny užívaná v hovorové mluvě v Brně, pozn. redakce) a normální mluvou. Ukázala jsi půvab těch dvou jazyků. Nesnažila ses, nešlapala jsi do toho, udržela jsi jejich přirozenou krásu. A to bylo příjemné. Ono se totiž někdy stane, že když má člověk odezvu diváků, začne do toho šlapat. Ty jsi to zvládla, udržela jsi svou rovinu.

Lucie Veličková: Byla jsi naším průvodcem. Text je dlouhý, je ke zvážení, jestli něco nevynechat. Například z pasáže o tatínkově nastupování do vlaku.

Jiřina Lhotská: V prvním odstavci jsi zbytečně dělala pauzy. Věta se pak rozsype. Takhle se nemluví.

Lucie Veličková: Bylo tam hezké místo, když jsi stupňovala, co všechno si tatínek musí do Brna vzít, jak si balí věci. Na každém místě bylo vidět, co chceš sdělit a proč to chceš sdělit. Je vidět, že jsi o textu přemýšlela. Děkujeme.

Zuzana Jirsová a Jakub Doubrava hovoří s Haštalem Ortem, který recitoval text Emanuela Frynty Samí známí

Jakub: Emanuel Frynta má rád češtinu, v jeho textech je chytrá úcta k českému jazyku.

Zuzana Jirsová: Mně se zdálo, že si nás tak kontroluješ pohledem (stoupá si a předvádí to).

Haštalův doprovod: A to je dobře nebo špatně?

Jakub Doubrava: To je dobře!

Zuzana Jirsová: Každá sloka začíná stejným slovem, slovem známým. To je zrádné. Je třeba se nad každou slokou zamyslet. Jak vypadá ten nový známý. Podle toho, co si budeš myslet o celé sloce, o tom známém, tak nemusíš nic uměle vyrábět a ten tvůj postoj a vztah se tam dostane.

Jakub Doubrava: Jsou to vlastně takové medailonky lidí, každý je jiný: pořouchlý, směšný, strašidelný. Když by se povedlo od stejného startu odvinout úplně jinou cestu k pointě...

Zuzana Jirsová: Ctil jsi verš. Dodržoval jsi verše, neříkal jsi to jako prózu.

Haštalův doprovod: Jak jste vnímali pauzy? Jsou moc dlouhé, nebo akorát?

Zuzana Jirsová: Někdy to bylo dlouhé. Přerušilo to pozornost posluchačů.

Jakub Doubrava: Měl jsem pocit, že nám dáváš prostor pro reakci. Zdálo se mi to takové technické - počkám deset sekund a můžu pokračovat.

Zuzana Jirsová: U poslední sloky se stalo něco příjemného. Ty už jsi věděl, co přijde a sdělil jsi to. Moc děkujeme.

Gabriela Sittová a Radek Marušák hovoří s Charlotte Terzieva, která recitovala text Miloše Macourka Chameleon:

Gabriela Sittová: Jak jsi přišla k Macourkovi? Četla jsi od něho více textů?

Charlotte: Slyšela jsem to v dramátku.

Gabriela Sittová: A když jsi to slyšela, dělala jsi to po svém nebo stejně?

Charlotte: Hledala jsem si to sama.

Gabriela Sittová: Ty to máš při recitaci v očích, jiskřilo ti v nich. Nejvíce to bylo patrné, když chameleon začne být vzorovaný. Když je na kostkovaném ubrusu.

Charlotte: Já myslím, že se mi to dnes moc nepovedlo.

Gabriela Sittová: Mně se jednou stalo, že jsem na jevišti text zapomněla. Šla jsem znovu a znovu si nevzpomněla. Nakonec mě zařadili úplně na konec, a to už jsem si vzpomněla, už jsem text řekla. Bylo to hrozné. Dodnes si to pamatuji.

Radek Marušák: Co myslíš, že se ti nepovedlo?

Charlotte: Byla jsem hodně nervózní.

Radek Marušák: Přednes má být krásný. To může vést k tomu, že příliš kontrastuji všechno, co říkám, každé slovo. Všechno chci říct s důrazem. Ale v normální řeči to tak není. On Miloš Macourek je zvláštní autor. Nedělá tečky. Ty tady v textu máš tečky.

Charlottin doprovod: My jsme hledali původní text, ale nenašli jsme ho.

Gabriela Sittová: Ty tečky podle mě berou styl. Působí to, že tečky berou chuť, zábavu z recitace o chameleonovi. Berou chuť hrát si s ním. Když tam ty tečky neudělám, vrstvim nápady, hraji si s představami, že tady všude vlastně může sedět chameleon. Když tam udělám tečku, ukončím tu hru a musím to kouzlo začít budovat zase od začátku.

Radek Marušák: Je dobré podívat se na text jako na celek. Nepilovat každé slovo, každou větu. Podívat se na text a začít třeba od konce, abych věděl, kam mám posluchače dovést.

Gabriela Sittová: Jsi velká hrdinka, když jsi přišla na rozbor, i když máš pocit, že to úplně nevyšlo. Děkujeme.

zaznamenala Veronika Rodová

...Z INTERNÍ I VEŘEJNÉ DISKUSE LEKTORŮ O PŘEDSTAVENÍCH 2. BLOKU

DRÁČCI ROVEŇÁČCI, ZŠ A MŠ ROVENSKO – TAJEMSTVÍ MODRÝCH TŘEŠNÍ

Soubor vyšel z rozsáhlého díla Matthewa Nichollse, z něhož si vybral rozhodně zajímavý a neobvyklý námět (dramatizace Pavla Schönová) a sci-fi příběh o potřebě nalézt kdysi existující lék na nebezpečný smrtící vir a zachránit lidstvo. Ale téma se tak docela nezdařilo naplnit a srozumitelně sdělit. Základní problém se odvíjí už od dramaturgie a je i v poněkud nahodilém využívání výrazových prostředků. V úvodu se za zvuku psacího stroje a s využitím kláves počítačů (bez monitorů) a listování v časopisech pokoušíme odkrýt, kdy a kde se vlastně nacházíme (až později si vydedukujeme, že zřejmě v archivu), ale soubor nám neposkytuje dostatek prostoru a času na další rozkrývání. A navíc se ne zcela orientujeme v tom, proč je někdo oblečen v černém a někdo v bílém, protože v úvodu se barvy prolínají, ale pak jsou jimi charakterizovány dva bojující tábory. A také jsou poněkud uhlazeny zásadní konflikty, takže je oslabeno napětí. Nejsou budovány vztahy a situace (například mezi Karolínou a její sestrou a k opicím) a všechno je nám víceméně sdělováno jen ve slovech. Není také jasné, proč si rada vybrala pro splnění úkolu najít lék právě Karolínu – jestli má nějakou specifickou schopnost, kterou nikdo jiný nemá. A co znamenají její červené šaty? Maskování agenta asi ne, když je hned v balónu svlékne. Rovněž nejasný je závěr, který končí pouhým nalezením léčivých třešní, ale už se nedozvíme, zda se podaří dopravit lék domů a lidstvo tak zachránit. Zvlášť když jsou třešně představované hašlerkami (bez papírového obalu by působily přesvědčivěji) nešetrně rozhozeny.

Také ve veřejné diskusi se hovořilo především o dramaturgických problémech, od nichž se řada nejasností odvíjela, a také o tom, zda byla volba předlohy a její zpracování adekvátní věku členů souboru, a též o náhodnosti volby prostředků, protože chybí stylotvorný klíč.

DRAMATICKÝ SOUBOR ZŠ ŽELEZNICKÁ, JIČÍN – KUČAŘ SAM A MOŘSKÉ PANNY

Jde o zdařilou dramatizaci předlohy Pavla Šruta (dramatizace a režie Richard Koníř a Tomáš Horák) a přesné využití potenciálu souboru. Už když se roztáhne opona a vidíme na scéně hromady překryté látkami s namalovaným mořským světem a mořské panny – dívky v krásných kostýmech, je to hezký obraz s nudícími se vilami. Pak se od vchodu do hlediště ozvou kluci – námořníci a začíná se pracovat s mužským a ženským principem a jejich vzájemnými vztahy a komunikací. Kluci pak na jevišti stáhnou hadry z krabic a štaflí a postaví z nich loď. Při proměnách scény dívky vpředu zpívají. Někdo by uvítal kratší písničky, protože někde možná trochu zbrzdily děj, někomu jinému to takhle v podstatě vyhovovalo. Ale v každém případě by věci ještě prospělo vést dívky při zpěvu více k tomu, aby zůstaly v příběhu a zřetelněji sdělovaly obsah písní. Také se hovořilo o tom, že je jasné, že vedoucí Richard Koníř hraje po straně jeviště na kytaru a s dětmi zpívá, aby měl rytmus celku pod kontrolou a děti ho dobře slyšely. Poněkud se různil názor na to, zda by měl být kostýmován nebo naopak co nejméně nápadný. Ale to je v podstatě detail. Velkým pozitivem inscenace je funkční využití všech složek a práce s nimi, jednoduchá funkční výprava, schopnost dětí jednotlivé situace pointovat a zůstat přitom přirozené, těší jejich energie a neskrývaná radost ze hry.

Ve veřejné diskusi se v podstatě oceňovala stejná pozitiva a také se objevily různé názory na potřebu písní. A také to, že dívky zpívají jen slova a nesdělí obsah písní. Ale především, že děti zvládají osobnostní herectví i nadhled. Také se hovořilo o tom, zda je příběh adekvátně dopraven a zda je důvod pro to, aby námořníci přijali mořské panny na loď, a to včetně té semetricky, která přinutila Sama k sňatku. Někdo si důvod našel, někdo ne tak docela.

ZATÍMBEZJMÉNA, GYMNÁZIUM FR. KŘÍŽÍKA, PLZEŇ – JAK SE DĚLÁ DIVADLO

Inscenovat dílo Karla Čapka s dětským souborem není rozhodně nic snadného. Zde posloužila předloha Jak vznikal divadelní hra (dramatizace František Kaska a Aleš Sutnar). V úvodu vidíme na scéně stůl s psacím strojem a pak se vpředu objevují postavy Karla Čapka a jeho ženy Olgy Scheinpflugové s fotografiemi „originálů“ před obličejem. Ty pak začínají vyprávět, jak se dělá divadlo, a uvádět jednotlivé situace. Ale kladli jsme si otázku, proč vypráví i Olga, když je to dílo Karlovo a ona je herečka, ale logicky rozdílný úhel pohledu se zde neobjeví a systém jsme v jejich vyprávění a vzájemné komunikaci neobjevili. Jednotlivé situace příběhu jsou pak hrány s jistou groteskní nadsázkou, tu méně, tu více zdařilou, ale v celku poněkud vážně temporytmus. Jistě by mu aspoň trochu pomohlo například zrušení imaginárních dveří, s nimiž se nepracuje důsledně a prostor se i jinak narušuje, a také zkrácení či zrychlení přehrášle odchodů a příchodů, a to i u Olgy a Karla. Hovořilo se také o tom, že text je sice hodně starý, ale stále velmi aktuální, protože poměry v profesionálních divadlech se v tomto směru zas tolik nezměnily (pouze si dnes už herečky nenosí vlastní kostýmy), ale kladli jsme si otázku, nakolik právě tohle může být souboru mladých lidí blízké, aby to dokázali přesvědčivě sdělit, což se ne ve všech situacích podařilo. Ale jde rozhodně, především z pedagogického hlediska, o cenný pokus o vstup do světa Karla Čapka.

Ve veřejné diskusní klubu se hovořilo o tom, že i když je Čapkův prozaický text nabitý dramatickostí ve způsobu vyprávění, tak z inscenace se tato dramatickост vytratila a spíš se vypráví a popisuje, takže nejspíš nebyl objeven stylizační klíč dětem blízký. A že groteskní nadsázka obsažená v textu se nedaří odpovídajícím způsobem realizovat. Zazněl i nápad, že realizovat předlohu jako literární kabaret by nemuselo být špatnou cestou.

Alena Exnarová

Matylda Homolová

Julie Nováková

Amálie Nováková

VČERA JSME VIDĚLI...

Zuzana Malá

Šimon Přivratský

Alžběta Teperová

NA SLOVÍČKO...

...SE SOUBOREM DRÁČCI ROVEŇÁČCI, ŽŠ A MŠ ROVENSKO

Jaké to pro vás dnes bylo, jaké jsou vaše pocity?

Cítíme se docela blbě. První představení se nám povedlo, ale teď se podělal, na co jsme šáhli.

Spíš jeden neurčitý herec to podělal.

Mají to tak všichni?

Jo.

Ráno nebylo moc lidí, ale při tom odpoledním, když tam bylo hodně diváků, už to nebylo tak strašný. Ten pocit dopoledne byl jinej.

O čem to představení je? O čem to hrajete?

O budoucnosti.

O modrých třešních.

O hašlerkách.

Co vás při hraní baví?

Hraní toho balónu.

Jak nás tam Petr přerušuje, abychom se neřádaly (v tom balónu).

Mně baví ten vypláznutej jazyk.

Mně třeba baví, že nejdřív se stydím, ale potom, když si řeknu, že už se prakticky nemůžu ztrapnit, po někom, kdo už tam něco podělal, tak už se mi hraje daleko líp a je to takový uvolněnější.

Řvát na někoho. Já musím, ale já to neumím.

Mně baví ta hra, to celý divadlo.

Jaké to je, hrát divadlo?

Dobrý, zábavný.

Trému už nemáme, jako když jsme hráli poprvé, já už jsem docela zvyklá.

Hrajeme už docela dlouho, akorát se nám to teď moc nepovedlo.

Co vás baví na dramaťáku?

Je tam sranda.

Jsmo tam s přátelima, bavíme se.

Kdyby nebylo dramaťáku, tak bysme se třeba někteří vůbec nepotkali.

Jsmo posbírání ze dvou vesnic, moje mamka je vedoucí, dojíždíme do Rovenska do školy a tam hrajeme.

Můžete vyličit, jak to představení vzniklo? Proč zrovna tento námět?

To režisérka. Přečetla si knížku, ta se jí zalíbila, zeptala se nás, jestli s tím souhlasíme...

Ona mamka hrozně čte dětské knížky, o kterých si myslí, že by nás mohly bavit, že by z nich mohlo být dobré divadlo, ty nám předloží a my se pak domluvíme, jestli souhlasíme nebo ne, a podle toho začneme pracovat na scénáři.

Jak probíhá práce na scénáři?

To nevím, na tom pracuje mamka.

Ona to celý udělá a my to pak doupravíme, doděláme, pozměníme. Podle toho, jak se nám co líbí, jak se nám co mluví.

Mají si diváci z toho představení něco odnést?

Asi smích.

No tak to se dnes moc nepovedlo.

A kromě toho pobavení?

Je to sci-fi.

Z toho asi není co si odnést.

Že může být válka.

Že třeba takhle to bude vypadat za několik let.

Že bude třeba taky nějaká nemoc a bude se muset hledat nějaký lék.

Ať se připravěj.

Co nás v dnešním světě varuje, co může být nebezpečné?

Putin.

Nevykáčet třešně. Hlavně modrý.

Jíst třešně.

Neexperimentovat s opicema a s třešněma.

Jaký by podle vás měl být ten svět v budoucnosti, co byste chtěli?

Já bych klidně dostala spavou nemoc.

Vlastně já už jsem ji dostala.

Já bych ho klidně bral takový, jaký je.

Stejný.

Míň elektroniky.

Víc elektroniky.

Aby se přestaly kácet stromy a aby bylo víc přírody. Zeleně.

Vy jste z vesnice Rovensko a ta druhá vesnice je...

Postřelmov. Je to v olomouckém kraji, okres Šumperk, blízko Zábřehu na Moravě. Asi osm set lidí.

Co tam máte rádi?

Máme tam zmrzlinu.

Je tam nejlepší škola.

Soubor vznikl tak, že tady většina lidí jsou bývalí žáci mojí mamky, ona v Rovensku učí, je z Postřelmov. Dramaťák mají v Rovensku jako povinný předmět a tady tyhle lidi ten dramaťák hodně bavil. Tak mamka udělala i odpolední kroužek.

Od čeho je jméno vesnice Postřelmov?

Kdysi nám jedna učitelka říkala, že tam někdo někoho postřelil.

Má ve znaku letící šíp.

A Rovensko?

To je původně od raka, byli tam raci. Máme raka ve znaku.

ptala se Eva Davidová

...S DRAMATICKÝM SOUBOREM ŽŠ ŽELEZNICKÁ Z JIČÍNA

Co vás na tomto příběhu nejvíc baví?

Je to srandovná.

Holky versus kluci, tak je to i v životě.

Je to vtipný.

Je to ze života. Může se stát. Že třeba můžou přijít mořské panny a že někdo připálí na lodi špek.

Že holky chtějí kluky a kluci nechtějí holky. A pak se udobřejí a tak dále a tak dále...

A námořníci mořské panny chtějí?

Ne. Ze začátku nechtěli, ale pak se usmířili.

Chtěli je pak proto, že jim mořské panny vrátily toho Sama, protože jinak by pořád jedli

brambory a zeli.

A potom spolu už dobře vycházeli a plavili se celý život spolu.

Co znamená to „holky versus kluci“? Jak to máte vy?

No já nevím.

Holky chtějí kluky.

A kluci holky ne.

Jak kdo, abychom byli přesní.

A co chtějí kluci?

Lamborghini (smích).

Kluci by chtěli, aby holky odešly pryč.

Námořníci nechťli podstupovat to riziko, aby přišli o další námořníky.

Jak dlouho pracujete jako soubor?

Od minulého roku od září, dva roky.

Jsou tady tři noví, kteří museli nahradit tři starší, kteří jeli na nějakou dovolenou.

Proč chodíte do dramaťáku, co vás na něm baví?

...SE SOUBOREM ZATÍMBEZEJMÉNA Z GYMNÁZIA FRANTIŠKA KŘÍŽÍKA V PLZNI

Proč děláte divadlo?

Protože nás baví. Je to sranda. Je to příležitost, jak získat novou zkušenost, navázat nová přátelství. Můžeme se tak rozvíjet. Je to koníček jako každý jiný.

Jak dlouho?

Já tři a půl roku. Já pět let. Já taky pět.

Jak jste se dali dohromady?

Na škole máme kroužek a tam chodí ti, koho to zajímá. Není to pro všechny z našeho gymnázia, není to povinné. Ze začátku se nám spolužáci posmívali, že hrajeme divadlo, ale mně to bylo jedno. Bavilo nás to. Posměch ustal, když jsme začali mít úspěch. Když jsme začali jezdit na přehlídky, třeba do Svitav. Náš soubor se proměňuje, nejsme stejná skupina celou dobu. Lidi přicházejí a odcházejí. Ale dvakrát po sobě jsme postoupili do Svitav, a to se v Plzni v poslední době nikomu nepovedlo. Letos jsme tu ale naposledy.

Kolik souborů existuje na vaší škole?

Máme pět souborů. Tři vede pan profesor (František Kaska, učitel matematiky, chemie a dramatické výchovy, pozn. redakce), pak ještě jeden pro nejmenší žáky, ten vede paní učitelka Loukotová a anglické divadlo.

Jak u vás vzniká divadelní tvar?

Nesetkali jsme se s tím, o čem hrajeme. Neřve se na nás. Text snad neuměl jen jeden kluk. Jinak jsme ho uměli. Jo, ale jednou jsme měli čtenou zkoušku v sobotu dopoledne a tam to tak probíhalo. Tam to bylo dost podobný. Lidi byli malátní, odcházeli a vůbec byli dost mimo. Takhle to funguje spíš ve větších divadlech.

Povedlo se vám navodit atmosféru doby filmů pro pamětníky, jak jste na to šli?

Hodně jsme se o tom bavili, povídali si o té době. Ta doba nás zaujala, a tak jsme se snažili ji napodobit. Hledali jsme kostýmy, rekvizity, učili jsme se text. Třeba Olga Scheinpflugová má málo fotek, když byla mladá. Bylo těžké najít oblečení, které bych měla mít, protože kdybych si vzala nějaký takový kostýmek, když už byla starší, tak nevím, jak bych v tom vypadala.

Učili jste se mluvit?

Ani ne. Sami jsme to vycítili. I když někteří to měli těžší. Například ten, co hraje režiséra. To je typický kluk jednadvacátého století. Ze začátku měl problém s výslovností i tempem vět, ale

Že si tam můžeme dodávat i vlastní texty.

Mně baví to, že postupujeme do celostátní přehlídky a ulevjáme se ze školy.

Mně se líbí, že se tam dělá ta spolupráce a tak.

Že je tam velká sranda.

Řeknete mi něco o vzniku představení?

Pan učitel to vybral z knížky, navrhnul nám to, pak jsme to mohli doladit, jak jsme chtěli. Ale taky nám s tím hodně pomohl. Musím pana učitele pochválit.

Scénář dělal částečně pan učitel, částečně my. Nějaký scéný jsme rozehrávali, dělali svoje texty.

Pan učitel vymyslel základní scénář a my jsme do toho přidávali – třeba „Zase myslí na baby...“ Nebo to, jak se říká „Řízek! Řízek!“

Až jsme řekli, co by se nám tam ještě líbilo, tak pan učitel podle toho udělal druhý scénář.

Jste všichni z Jičína?

Z Jičína a okolí. Železnice, Semšina.

ptala se Eva Davidová

VČERA JSME VIDĚLI...

Marie Vítovcová

zvládnul to na výbornou. Hodně nám pomohly kostýmy a celková stylizace.

Co je to estrada?

To je vlastně kulisa, balkonek, vyvýšené místo, kde se hraje. Je to přímo v té knížce. Tam bylo víc takových slov. Například když já na začátku říkám, že divadlo nerozumí nikdo, tak tam je, že kromě režisérů a starých herců i referenti, tj. kritici. Ale tomu už dneska nikdo nerozumí.

(Estrada je zvýšená podlaha, vyvýšené pódium, terasa, pozn. redakce.)

Jak jste pracovali s Čapkovým textem?

Na tom textu jsme pracoval já (říká Aleš) s panem profesorem a Aničkou, co hrála nápopědu. Bavilo mě to, udělal jsem si na tu práci čas. Přišlo mi nudný držet se textu. Pan profesor naše nápady korigoval, některý scéný napsal on. Pak jsme si vybírali role. Dneska nám to už přijde jako jeden text jednoho autora.

V tom teda Aleše obdivuju. Původně měl být vypravěč jen Karel Čapek, ale je to hrozně moc textu, tak jsme přidali jeho manželku Olgu Scheinpflugovou a rozdělili to mezi ně. Původní text je ve vstupech vypravěčů a v úvodu, ale i tam jsme krátili. Nejdříve jsme to říkali celý, a pak jsme zjistili, že nemusíme. Tak nám to pan profesor seškrtnal.

Myslíte si, že všichni diváci pochopí, kdo jsou vypravěči?

Myslím, že Karel Čapek je známý. Pokud člověk neví, kdo byla jeho partnerka, tak to nevádí. Oni to jsou vlastně vypravěči a my jsme si přidali, že to bude Karel a Olga. On má vždy nástupy a já jsem ta, co se do něho zavěšuje. Chtěli jsme, aby ho víc vláčela, ale to nevíme, jak to udělat, tak jsme to nechali takto.

Jak vnímáte Karla Čapka po této inscenaci?

Byl to hrozně vzdělaný člověk, typicky prvorepublikový. Taky proto, že kamarádil s Masarykem. Hodně toho věděl o divadle, o hereckém životě zase Olga. Věděl, o čem píše.

Myslíte, že by se vaše představení Čapkovi líbilo?

Některý moderní zmínky by se mu asi nelíbily. To záleží na tom, jaký to byl člověk, a to my nevíme.

Alžběta, Aleš a Filipa se ptala Veronika Rodová

Matěj Velička

ZAHLÉDLI JSME...

ZAPSALI JSME...

...Z DISKUSE O PŘEDSTAVENÍCH 2. BLOKU SE STUDENTY STŘEDNÍCH PEDAGOGICKÝCH ŠKOL

Z besedy se studenty středních pedagogických škol, která se uskutečnila v prostorách Fabriky, jsme vybrali přehršel postřehů. Diskusi vedla Kateřina Oplatková Rezková a za lektorský sbor se jí zúčastnili Irina Ulrychová a Jaroslav Dejl.

TAJEMSTVÍ MODRÝCH TŘEŠNÍ

- Pamatuji si černobílé oblečení a balón ze židlí.
- Bylo to spíše secvičené než přirozené.
- Nebylo zcela jasné, proč byl někdo v bílém a někdo v černém. Nebyla mi zcela jasná symbolika těch barev.
- Konec byl dosti náhlý. Skončilo to nečekaně.
- Vlastně nevíme, jak to dopadlo. Jak se vrátí domů? Kolik těch třešní mají? Zda je to množství zachrání všechny?
- Diskuse o představení může pro soubor znamenat nakopnutí k přemýšlení a k dalšímu procesu tvorby v daném žánru, ale je třeba se držet určitých zákonitostí, které sci-fi má.

KUCHAŘ SAM A MOŘSKÉ PANNY.

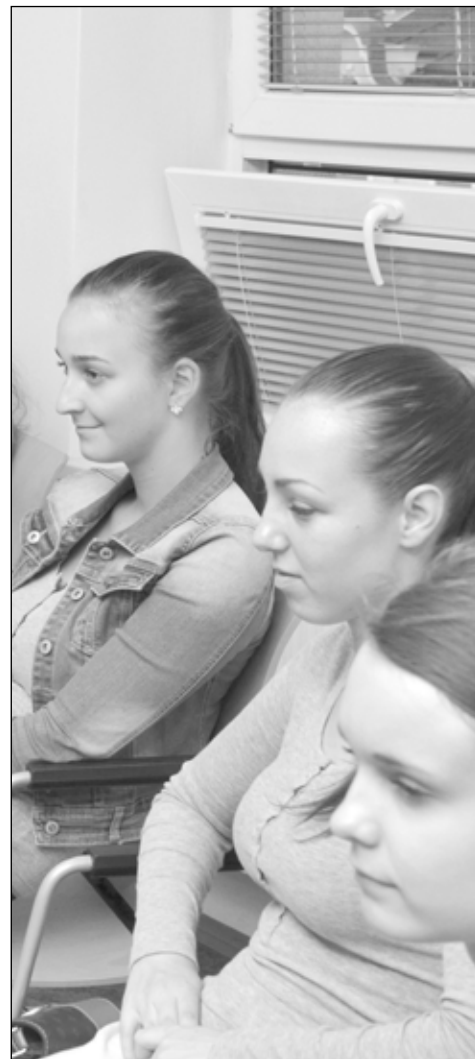
- Líbila se mi proměna prostředí během zpěvu.
- Kostýmy a krabice od banánů byly funkční.
- Nejednoznačná byla role učitele, který dětem

pomáhal zpěvem.

- Okouzlení mě přestavba scény na loď.
- Tématem je soužití mezi muži a ženami. Dalším tématem může být hledání kompromisů. Nějak určitou situaci vyřešit.
- Zdálo se mi, že ty děti byly na některé situace ještě malé. Neseděly mi například některé repliky, které padaly, když se námořník dostal k jedné z mořských panen.
- Bavilo to děti, a tak to bavilo i nás.

JAK SE DĚLÁ DIVADLO

- Líbila se mi scéna a, b, c, d, e, f, g.
- Vadilo mi, když se z boku objevily jen hlavy Karla Čapka a Olgy a já neslyšela, co říkaly.
- Někdy průvodci děj trochu zpomalovali, ale asi by tam něco chybělo, kdyby tam nebyli.
- Pro děti ve věku pěti, šesti let mohlo být to představení nezábavné, nudné. Mě ale bavilo.
- Pro mne je to příběh o nedoceneném autorovi.
- Pro mne je téma v tom, že ať uděláte cokoli, tak se to vždy někomu líbí a někomu nelíbí. Není možné se zavděčit každému.
- Dobrý byl zpomalený herec.
- Není snadné převést na jeviště fejetony, soubor se o to pokusil.

ZAPSALI JSME...

...Z DĚTSKÉHO DISKUSNÍHO KLUBU O PŘEDSTAVENÍCH 2. BLOKU

Vítám všechny u dalšího přenosu z dětského diskusního klubu. Jdeme na to? Aula, třetí patro...

První uchazečka o diskutování zjišťuje, že by byla v místnosti sama, resp. pouze se mnou, tak zatím odchází. Později se objevují kolegyně Bára Svobodová, Martina Šimánková a až dvě minuty před zahájením začínají proudit přímo davy natěšených na diskusi. Bára se mě mimochodem ptá: „Můžeme?“ Odpovídám: „Můžeme“.

Lektorky se představují, opakují pravidla diskuse, opět se začíná spontánními asociacemi na balící papír. (Pozn.: Vidím, že jsou i tací, kteří si své poznatky přinesly už zapsané v poznámkovém bloku.) I Dnes se objevili zájemci o diskusi z řad souborů, které dnešní den nevystupovaly. Účastníci diskuse se rozdělují do skupinek. První na řadě: Tajemství...

TAJEMSTVÍ MODRÝCH TŘEŠNÍ

Co se probralo v menších kolektivech, nyní zaznívá nahlas před všemi. Martina čte poznámky z balícího papíru, hodně z nich byly otázky na soubor. „My jsme se bavili o

konci, a jak se dostali k třešním. ...já neviděl, že opičák něco trhá!“ Padaly prý návrhy na jiné režijní řešení, například přes štronzo, abychom děj stíhali. Dál se ozývá: „Sklvělý balon!“ Ale vyplynuly i nejasnosti: „Že ten konec byl hodně otevřený.“ „Cestou zpět je mohli zastřelit!“ Martina pokládá dodatečnou otázku: „Byl otevřený konec záměr?“ „Naše vedoucí chtěla, aby konec byl takhle otevřený.“

Z dalších skupinek: „Líbil se nám balon, jak ho využili.“ Řeší se, že mnozí nepochopili, že si tam herečka oblékla šaty („mohli za paravan“) a pak si je zas sundala. Kostýmy jsou označeny za zajímavé („rozlišení dobra a zla“) O scéně: „Každá židle má využití.“ Od souboru se prý dozvěděli: „Role jim určovala vedoucí, dohodli se na kostýmech.“ Diskuse se navrací ke kostýmům. Proč byla jedna postava bílo-černá: „Zjistili jsme, že se prý skrývala a byla tajný agent.“ Jiný divák: „Dvojí agent.“ Šum možných variant, Martina shrnuje: „Jsou tu pro nás zkratka otazníky.“ A růžové šaty? „Myslela jsem, že má splynout s davem, ale měla to moc krátce na sobě.“ Hlas ze souboru důvod neobjasnil, bylo to prý rozhodnutí jejich vedoucí. Někdo to viděl tak, že to bylo, protože „pak prodával ženskou módu“, jiný názor byl: „já myslel, že to byla kamufláž, museli mít nějaký plán B, kdyby

je chytili.“ V jiné skupince se řešilo, proč byly třešně modré a ne třeba zelené. Odpověď: „To bylo v té knížce.“ Čas na první skupinu právě vypršel.

KUCHAŘ SAM A MOŘSKÉ PANNY

Znovu jsme ve velkém kruhu. Smích vyvolá přečtení poznámky na balícím papíru: „Super i ten pád.“ A posléze také: „Zase já?!“ Mimochodem aktér této promluvy nechce začít mluvit za svou skupinu, a tak se slova chopí jiní: „Překvapilo nás, že to hráli už desetkrát.“ Oceňuje se, že písničky pomohly přestavbě. Vedoucí prý předělal hudbu, „on to vytvářel, my si taky přidali.“ Soubor poté vyjmenovává, co nemělo v představení být, a objevilo se to tam.

„Podle většiny z nás nemělo představení chybu... Jen jak mohl dýchat pod vodou?“ Aktivní členové souboru z Jičína obratem vysvětlují: „To byla jeskyně!“ Načež se objeví názor: „To mohlo být řečený.“ Reakce souboru: „Jo.“ Ale pak se skupinka opět vrací k pozitivům: „Bylo jim rozumět, artiklace... Líbil se mi výraz kuchaře, když se ženíl.“

Lektorky pak stáčí diskusi k „výtvarnu“. „My se dozvěděli, že kostýmy jim šly jejich

mamky..., to by moje maminka neudělala.“ Pozitivně se jevil začátek, kdy „nebyly všechny holky v jeden rovině, nebylo to jednotvárné.“ Zazní názor: „Nejdřív jsem si myslel, že jsou to jen holky na ostrově, který čekají na námořníky.“ Někdo řeší kymáčení při zpěvu, že bylo různé, ne na jednu stranu, ale zazní i hlasy, kterým se to líbilo. Aktér Sama: „Pan režisér řekl, že se mají hejbat.“

„My probírali kuchaře. Je mu 13 a chodí do 7. třídy.“ Všichni prý totiž tipovali, že chodí do třetí. „Ne všechno převzali z knížky, například ty přezdívkové Kartáč, to v knížce není.“

Na závěr se znovu řeší pád jedné z hereček v průběhu představení. Protagonista kuchaře Sama možná neúmyslně vyvolává potlesk pro Aničku a „díky, že si dohrála ten pád.“ Lektorka Bára toho využívá k zakončení druhé třetiny diskuse.

JAK SE DĚLÁ DIVADLO

Odchází ti, kteří toto představení neviděli. Čte se opět, co ulpělo na balicím papíru. Výběr, který mě zaujal: „Přidat hlasitost. Občas nudný, postava Karla a Olgy. Hodně věcí jsem z toho zjistila, líbilo se mi to.“

A rozehrává jedna ze skupinek: „Mně se líbilo, že tu masku drželi rovně, i když jí sundali.“ Řeší se odborné názvy v textu, ne všichni všemu porozuměli. Jinde se řešilo, jak dlouho spolu hrají. Odpověď: „Čtyři roky.“ Toto představení zkouší od října „ale někdo odchází, někdo přichází...“

Pro jiné do sebe prý „role zapadly“, ale „Olinka a Karel jsou až moc dlouzí“, soubor se snaží vysvětlit, že to tam nebylo od začátku, ale pak zjistili, že Olga vlastně Karla také komandovala, tak se to tam snažili zakomponovat. Povídání se stáčí zpět k cizím slovům. „Taky jsme si něco museli najít, když jsme to dělali. V kontextu to jde pochopit“, dodává soubor. V této skupině se také dozvěděli, že jedna z hereček prý v deset večer odpadla a jiná se to musela naučit za ní.

Původ námětu: „Náš profesor to přinesl, přinesl víc knížek a my si vybrali.“ Jde prý o snahu zažít „něco nového – divadlo na divadle“. Scénář vymýšleli, že to improvizovali a podle toho vznikl text. Později se ozve názor, že „nebyli trochu slyšet“, myšleno hlavně jako „maska z portálu.“

Jiní oceňují: „... úžasně zpracovaný, jak to na tom divadle chodí.“ Souboru prý nevedlo učit se tolik textu, jsou na to zvyklí. Řeší se, že některé věci mohly být zahrány rychleji, ale zaznívá: „Potom tam byly role, které byly pomalé a nešly zrychlit,“ což vyvolává vlnu smíchu, protože to říká aktér herce, který působil záměrně zpomaleně.

„My se ptali, proč byli za maskama a prý že to byli vypravěči.“ Soubor: „Pro vysvětlení: Byl to Karel Čapek a Olga Scheinpflugová. Lektorky pak odhalují, že je ne všichni poznávali. A na závěr se dozvídáme perličku díky tomuto rozhovoru: „Mluvili jste se speciálním hercem, nebo to byl opravdu osvětlovač?“ „To byl náš vlastní osvětlovač, který s námi přijel.“ A jelikož diskuse končí a všichni odcházejí, i já se tímto s vámi loučím a brzy nashledanou při další on-line reportáži.

zapsal Martin Domkář

VČERA JSME VIDĚLI...

TAJEMSTVÍ MODRÝCH TŘEŠNÍ

KUCHAŘ SAM A MOŘSKÉ PANNY

JAK SE DĚLÁ DIVADLO

... LEKTORY PŘEHLÍDKY DĚTSKÉHO DIVADLA

Rádi bychom vám naši oblíbenou formou, odpověďmi na otázky, představili lektory přehlídky dětského divadla. A celkem rádi a bez ostychu, navzdory současnému trendu, budeme genderově nekorektní a představíme vám jako první mužskou část lektorského sboru. Ačkoli se to možná nezdá, ale jejich odpovědi o nich mnohé prozrazují. Tentokrát jsme jim sice nepoložili otázku **přešlé** (myšleno v současném smyslu slova, tedy mnoho), ale **přešlé** (myšleno v původním smyslu slova, tedy málo).

1. Jaký je váš nejsilnější divadelní zážitek z poslední doby?
2. Jaký prostor je vám příjemný?
3. Ve které roli v reálném životě se nejlépe cítíte?
4. Kdybyste měli možnost žít v nějaké historické době a být historickou postavou, která by to byla?

ROMAN ČERNÍK

interní zástupce externího předsedy

1. Asi mám tři velké zážitky. Tím prvním je představení O mrtvých ptácích, co hraje Divadlo Xio v pražských Strašnicích. Je to velmi působivá a bolestně otevřená sonda do moderních dějin přes osudy tří generací německých žen. Jakýsi rozhovor mezi babičkou, matkou a dcerou, který režírovala sama autorka Vanessa Emde, mladá německá režisérka a dramatička. Jsou v tom také skvělé ženské herecké výkony. Druhým zážitkem pak byla Korekce, taneční představení skupiny VerTe Dance v režii (choreografii?) Jiřího Havelky a s hudbou Clarinet Factory. Skvělá fyzická akce s tématem nesvobody. Takové variace na Písně kosmické. A ten třetí zážitek bylo představení Cometa 45 615 pražské La Putyky a norských Cirkus Xanti v trutnovském novém divadle UFFO. Komplexní zážitek, událost, zastavený čas.

2. Mám rád výhled do krajiny. Mám hodně rád úzkou cestu po horských loukách třeba v Nízkých Tatrách nebo bulharské Staré Planině či v okolí českých vsí v Banátu a taky mne fascinuje šum a hluk a vítr severních moří, malé ostrovy v Baltu nebo Severním moři. Jinak si také užívám vlaková nádraží, ta malá i ta velká, a jejich hemžení, proměnlivost, pestrost.

3. Badatel, pozorovatel, odkrývač,

komentátor a průvodce. Tuhle pozici si hlídám i jako učitel nebo umělec či kulturní a ekologický aktivista. Baví mne sledovat souvislosti, kontexty. Zajíímají mne věci za zrcadlem, jiné úhly pohledů.

4. Chtěl bych být v partičce kolem svatého Františka nebo posluchačem Petra Chelčického anebo pomocným učitelem v Šarišském Potoce. Asi by mne bavilo potkávat se s Mistry. Mistry slova, učitelé skromného a poctivého života, lidmi zastaveného času.

JAROSLAV DEJL

1. Těch představení je několik. Především je to představení divadla Drak „Poslední trik Georgese Mélièse“, které se mi podařilo vidět až před dvěma týdny. To bylo něco! Necelá hodina plná nádherné fantazie a gagů, dokonalé stylizace. Musím říci, že i těch 420 žáků mě školy koukalo ani nedutalo s pusama dokořán. Ten samý den večer jsme s mou ženou viděli zajímavé představení „Sklenný pokoj“ v Městském divadle Brno. Je to dramatizace románu Simona Mawera* o vile Tugendhat. Tu knížku doporučuji. A potom si jděte tento architektonický skvost prohlédnout. Zajímavé byly i dvě opery v Janáčkově divadle v Brně. Pucciniho Tosca a Janáčková Věc Makropulos. Obě pro vynikající režijní zpracování a nádhernou hudbu. Zvláště u Janáčka jsem si myslel, že ji nepřežiju, ale režisér Radok z ní udělal strhující představení. Pěvecké výkony byly fascinující, režie strhující a scénografie dokonalá. A Tosca se zajímavou scénografií a nápadem propojit příběh Toscy s postavou jedné z jejích neznámějších představitelk, pěvkyní Calasovou. A je to nádherná hudba plná emocí – a to mám rád. A z baletů před léty představení „Stvoření – Die

Schöpfung“. Dokonalá syntéza pohybu a zpěvu, která člověku dává radost do života a naději, že život má smysl. Je to balet na Haydnovo oratorium. A vůbec brněnský balet je super – co představení, to zážitek, který pohladí po duši. Doporučuji.

2. Prostor našeho bytu, České Budějovice a jižní Čechy vůbec, Londýn.

První je prostor, kde žijeme už 35 let, který znám i poslepu, cítím jeho vůni a je to takový přístav, který mě vždy rád přivítá. Budějovice a celý ten kraj, protože jsem se tam narodil a prožil krásné mládí s kamarády a kamarádkami. A Londýn pro jeho atmosféru svobody a pohody.

3. Jako dědeček našich čtyř vnoučat. Je nádherné pozorovat, jak rostou, rozmazlovat je, nutit každý rok před Vánocemi k návštěvě Louskáčka, Ve vztahu k nim jsem jak máslo, dělají si se mnou, co chtějí, a já jsem rád. Bezmezne je miluju.

4. Historickou postavou – nevím. Jsem rád, že jsem, jaký jsem, a že žiju teď a tady se svou Libuší, i když asi nejsem žádný Přemysl.

FRANTIŠEK ZBOŘNÍK

předseda, který se bohužel pro zranění nemohl přehlídky zúčastnit, ale my na něj myslíme a jeho odpovědi nás zajímají

1. V amatérském divadle mě v posledním roce nic neohromilo, určitým zážitkem je arogance volyňské poroty, ale na to se asi neptáte. V profidivadle mě zaujal Špinarův Hamlet ve Švandově divadle, přes dílčí výhrady (nemám rád, když se situace za každou cenu zpravděpodobňují), jde myslím o úctyhodné setkání se Shakespearem. Co mě těší opakovaně, je práce v naší škole režisérů SČDO. Objevování možností, prostorů v dramatické literatuře pro vytvoření dramatické situace, nadšení těch lidí a jejich pospolitost, to mě opakovaně naplňuje radostí a inspirací.

2. V divadle se cítím lépe v nekukátkových prostorech, kde je intimnější vztah všech účastníků. V nedivadelním je to naše zahrada s jihočeským rybníčkem a modrými krokusy.

3. Profesně mám rád semináře se studenty. Když se sejde dobrá, zvědavá skupina, připadám si užitečný. V osobním životě (ale lze to vůbec oddělit?) mě těší jakákoli chytrá společnost. Budu-li pak neobvykle upřímný, pak mě těší být mužem v ženské společnosti (to ostatně trochu souvisí s předchozím) a tím pádem stále a doufám napořád jsem rád manželem své milé ženy a otcem svých (někdy) milých dětí.

4. Tohle už si nesním. Jsem fakt rád Františkem Zborníkem tady a teď.

přítel se Hana Volkmerová

* Knihu Simona Mawera Skleněný pokoj si můžete zakoupit na webu www.knihazlin.cz za 322 Kč.

VČERA JSME VIDĚLI...

TAJEMSTVÍ MODRÝCH TŘEŠNÍ

KUCHAŘ SAM A MOŘSKÉ PANNY

JAK SE DĚLÁ DIVADLO

ZAHLÉDLI JSME...

ZEPTALI JSME SE...

...CO JSTE NA ZHLÉDNUTÝCH PŘEDSTAVENÍCH NEJVÍCE OCENILI, CO VÁS OSLOVILO, ZAUJALO?

Odpovědi po prvních dvou představeních Tajemství modrých třešní a Kuchař Sam a mořské panny

To je těžký. Fungovalo velké množství dětí na jevišti. A to fungovalo u obou prvních představení, a hlavně u toho druhého, kde byly ty mořské panny. U toho byly rovnoměrně rozdělené role, všichni měli stejně velké a u toho prvního to nebylo tolik rovnoměrné, tam byly čtyři hlavní postavy. Obdivuju tu holčičku, která spadla a rychle se vrátila do hry.

Kristýna Veronika, 19 let

U prvního představení (Tajemství modrých třešní, pozn. redakce) se mi líbila práce se židlemi. Byla dobrá. A u toho druhého písničky a celkové zpracování. Jak všechno do sebe zapadalo.

Zuzka, 13 let

Líbilo se mi u toho prvního, že to bylo z budoucnosti. A u druhého práce s krabicema.

Anička, 11 let

Ve druhém představení jsem ocenila, jak ta holčička spadla a jak to pak uhrála. Nebylo to na ní znát. Ustála to. To první bylo dlouhý a trochu jsem se v tom ztrácela. A u třetího? Je vždy těžké navázat na dobré představení, když je před váma, a jim se to podařilo.

Justína, 14

Ve druhém představení byly ty děti zaujaté, dávaly do toho velkou energii a bylo to dobrý.

Kačka, 17 let

Na mě zapůsobilo to představení s mořskými panama. Bylo to vtipný. Bylo co pozorovat. Jak to dokázaly hrát a že se jim to povedlo. Mělo to spád – děj byl povedený.

Anička, 10 let

Že se jim všechno povedlo.

Elen, 6 let

Odpovědi po bloku všech tří představení

Jak se dělá divadlo, to bylo pěkný. Jak nám to vysvětlovali samotným divadlem. To se mi líbilo.

Evelína, 9-10 let

Mně se taky líbilo, jak v tom představení Jak se dělá divadlo vždycky někdo přišel, a tak se mu (dramatikovi, pozn. redakce) to nedařilo napsat. Udělal to špatně.

Johanka, 8 let

Bavily mě mořské panny (Kuchař Sam a mořské panny, pozn. redakce). Bylo to legrační. A legrační bylo i Jak se dělá divadlo.

Diviška, 10 let

Ty panny (Kuchař Sam a mořské panny, pozn. redakce). Bylo to vtipný a zábavný. Líbilo se mi, jak to prožívali, všili se do toho.

Anežka, 10 let

Líbilo se mi představení Kuchař Sam a mořské panny, protože to bylo hodně vtipný a hezký a že si to ty děti hodně užívají.

Kristýna, 11 let

Líbil se mi Kuchař Sam a mořské panny. A ta holčička, která tam spadla, jak to ustála a hrála dál. A měli tam dobré efekty s kulisama. A i kostýmy měli dobré.

Ester, 11 let

To Tajemství modrých třešní, protože to bylo akční. A taky ten strom, že byl udělaný člověkem a nebyl tam zapíchnutý jen klacek a ta opice byla taky udělaná člověkem a nebyl to třeba nějaký plyšák nebo něco takového.

Dobroslava, 11 let

Líbilo se mi Tajemství modrých třešní. Měli to hezky vymyšlený a udělaný a byl to hezký příběh a hezky se na to koukalo. A velice bych ocenila taky tu holčičku, která tam spadla v tom druhém představení (Kuchař Sam a mořské panny, pozn. redakce) a jak to ustála.

Anča, 11 let

VÍTE, ŽE....

Slovo **slovo** bylo kdysi dávno odvozeno od slova s významem slyšet? Slova, jako slovo, slyšet, sláva, sluch či slynout (zastarale být proslulý), jsou tedy jazykoví sourozenci.

Řecké slovo **logos** je překládáno jako slovo, smysl, mysl, rozum, myšlenka, ale i důvod, případně počet a poměr. Podle filosofa Jana Sokola je logos chápáno jako to, co umožňuje poznávat, chápat a vyjadřovat.

Slovo logos se stává součástí názvů vědních disciplín (věd) – máme např. psychologii (vědu o duši), biologii (vědu o živé přírodě), ekologii a další.

Logos se promítá i do slov, která používáme nebo se s nimi setkáváme – logo, logika, dialog, logopedie, prolog.

O slově se můžete dočíst také v úvodníku tohoto čísla Dětské scény.

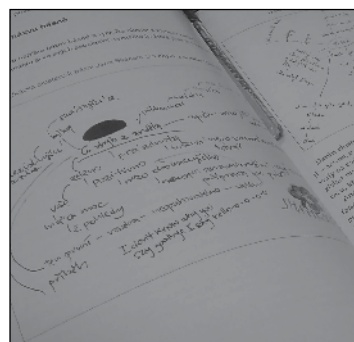
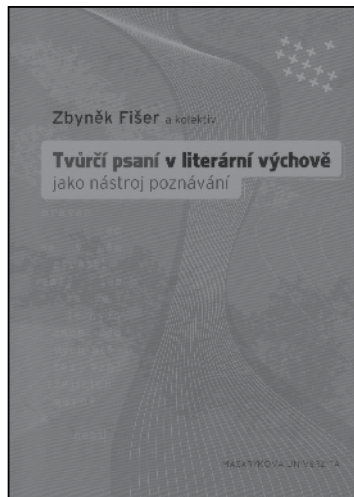
(SOKOL, J. *Malá filosofie člověka/Slovník filosofických pojmů*. Praha: Vyšehrad, 2007. 416 s. ISBN 978-80-7021-88-6.)

NALISTOVALI JSME..

...V KNIZE TVŮRČÍ PSANÍ V LITERÁRNÍ VÝCHOVĚ

V knize *Tvůrčí psaní v literární výchově jako nástroj vzdělávání* najdeme přehrášlet náměty na zkoumání a tvořivou práci s literárním textem. Nalistovaná ukázka ze strany 66 až 67 ukazuje, jak může vypadat rozbor básně v hodině češtiny a jak vyměřený čas hodiny působí na práci učitelky Ludmily, která se svými žáky rozebírá Sovovu báseň *Kdo vám tak zcuchal tmavé vlasy?*

„Sovovou básni *Kdo vám tak zcuchal tmavé vlasy?* se učitelka Ludmila a její žáci ze septimy víceletého gymnázia zabývají celkem sedmáct minut. Rozbor básně je orámován jejím hlasitým předčítáním, jehož se na začátku ujmá sama učitelka, na konci jeden vybraný žák. Do závěrečného předčítání básně se ozve zvonění, a četba je proto ukončena v místě před závěrečným veršem, který je echem jejího názvu. Před četbou básně učitelka Ludmila žákům ještě připomíná, že „báseň je tajemství, ke kterému si hledáme svůj klíč“. Snaží se tedy žákům báseň vyjevit nikoli ve smyslu hádanky, která má být uhodnuta, ale ve smyslu tajemství, které může být objeveno. Tímto sdělením stejně jako následujícím postupem učitelka žákům otevírá možnost přijít se svou interpretací textu – nepřistupuje k textu s tím, že žákům oznámí, co je sdělením básně a co jejím poselstvím, ale otevírá prostor pro její vlastní výklad. Žáci se od ní dozvídají, že předložená báseň je řazena do symbolismu, a iniciování otázkami učitelky sami doplňují, že autor jakožto symbolista se tedy vyjadřuje nepřímě, pomocí symbolů. Učitelka Ludmila pak báseň přečte a výuka se přesouvá k rozboru textu. Žáci jsou vyzváni k tomu, aby se pokusili v textu hledat obrazy. Učitelka následně své zadání více specifikuje a klade vícenásobnou otázku: „Zkuste mi říct, co je to ten sad a co je to ta plavba a co je to to Nové království? Co jste v té básni našli, co jste tam cítili?“ Na otázku odpovídá žák Pavel a žákyně Magdalena. Zatímco Pavel svou odpověď řeší obsah a jeho časové znázornění v rámci básnického diskurzu („Hlavně ten motiv toho sadu a té plavby mi připadá, jako by to bral retrospektivně. Že se jí ptá, kde byla, že na ni čekal a že se chystá odplout.“), Magdalena se zaměřuje pouze na obsahovou linii příběhu („tak mně přijde, že tam vlastně popisuje, že je starý a že do toho jeho života přišla nějaká žena a on se jí ptá, proč nepřišla. Jak tam je to, váš tenkrát

zjara čekal jsem, že to popisuje to, když byl mladý, že se chtěl zamilovat a mělo to ještě smysl a teď když se chystá „hledat Nové království“, vlastně když už je na sklonku života, tak už to nemá pro něho smysl, ta láska.“).

Fišer, Z., *Tvůrčí psaní v literární výchově jako nástroj vzdělávání*. Brno, Masarykova univerzita, 2012. 226 s. ISBN 978-80-210-6121-7.

VÍTE, ŽE....

Kniha *Skleněný pokoj* (v originálu *The Glass Room*) anglického spisovatele žijícího v Itálii Simona Mawera, původně učitele biologie, kterou nám všem doporučuje k přečtení lektor dětských divadelních představení Jaroslav Dejl, získala nominaci na nejprestižnější knižní ocenění anglofonního světa Man Bookerovu cenu.

Ale hlavně - kniha je výtečná a pojednává o výstavbě funkcionalistické vily v Československu roku 1928. Předlohou k příběhu se stal opravdový osud brněnské vily Tugendhat a dramatický život jejích majitelů.

Do Brna je také částečně situován jeho román *Mendelův trpaslík*.

KOUTEK

JAZYKOVÉ ARCHEOLOGIE

Úkolem jazykových archeologů v této rubrice je „oprášit“ vždy jedno konkrétní opomíjené či pozapomenuté slovo, připomenout jeho význam a vrátit mu alespoň na chvíli jeho místo v mluvené řeči. Přidejte se k týmu jazykových archeologů tím, že v daný den začnete konkrétní slovo vědomě zařazovat do své mluvy. A poté se podělte o své zkušenosti a zážitky z používání slova s redakcí *Deníku Dětské scény*. Stačí, když nám napíšete několik vět, přineste obrázek anebo se za námi stavíte (do 3. podlaží v budově Fabrika) a sdělíte nám své postřehy přímo.

Když chceme říct, že je něčeho mnoho, používáme různých slov – kupříkladu hodně, velmi, moc, hromada či „hafo“. Anebo můžeme použít slovo, které poněkud zastaralo, ale kupodivu se tu a tam vrací do úst některých mluvčích, možná pro zpestření jejich vyjadřování. Je to slovo **PŘEHRŠLE** či **PŘEHRŠEL**. „Na Dětské scéně redaktori kladli recitátorům přehršel otázek,“ mohli bychom slyšet a mít z toho radost, že redaktory výkon dětí zřejmě hodně zaujal, a tak se mají na co ptát. Jenomže ono by to mohlo být přesně naopak. Staročeské slovo přehršle nebo přehršel je původně měrná jednotka pro obilí, mouku, rýži, zkrátka pro něco sypkého, co se vejde takzvaně přes hrst nebo také do dvou spojených dlaní. A do ruky se toho vejde opravdu málo. Je zajímavé, jak se význam slova používaného v dnešní době úplně obrátil.

V jakém významu slovo použít? Jít proti proudu všeobecného chápání významu asi nemá smysl. Anebo ano? To je na vašem posouzení, případně zkoumání slova v praxi, vážení čtenářů. Za kuriózní situace s použitím slova v původním významu neručíme.

POD REFLEKTOREM SLOVO...

...KŘOVÍ

Smyslem této rubriky je představit čtenářům v průběhu letošní Dětské scény několik zajímavých slov z divadelního prostředí. Jelikož se jedná o slova a slovní spojení z divadelní hantýrky, jejich význam může být pro někoho, kdo s divadlem nemá zkušenosti, nesrozumitelný. Osvětlíme jejich význam a uvedeme příklady užívání. Třeba se vám taková slova mohou hodit.

Dělat **KŘOVÍ** znamená hrát v divadelním kusu nedůležitou roli. Někdy se slovo křoví dá nahradit slovem kompars, jehož význam se vykládá jako osoby bez samostatné role, které vystupují v hromadných scénách na jevišti či ve filmu. Kompars neboli křoví tvoří profesionální herci, ale amatéři, členové technického personálu nebo záměci z řad veřejnosti, někdy také děti herců (například v muzikálech). Na rozdíl od slova kompars je ve slově křoví cítit nádech pejorativnosti (hanlivosti, znevažování významu). Karel Čapek v knize *Jak se dělá divadelní hra* uvádí, že na jevišti může být i padesát členů komparsu.

Přeneseně se užívá také rčení „nechci někomu dělat křoví“ – nechci být přebytečný.

100 SLOV...

...Z DENÍKU AGENTA CHODCE

Agenti chodci je pojmenování pro agenty, kteří přecházeli hranici. Prošli pouze povrchním školením, často se jednalo o nekužené lidi toužící po dobrodružství. Polovina jich byla zadržena a přes dvacet jich bylo popraveno. Agenti chodci sami si říkali kurýři nebo kopečkáři. (wikiP)

„Posedět, pokecat, nabrat si, rozebrat, zahloubat, podrbat. Ve spolku zas se potkat, po roce, po čase. Po těch letech! A co? A jak? A kdo? A ke komu se má a jakže to má a správně a jedine a skoro. Nad pivem (pění a pomalu) a nad vínem (přání v řadě vyrovnává). S nocí se ve slovech touhy a sny rozliji před svědkem na kříži. Do rytmu v trámovi. Kde vítr? Kdo ví? To tvoje mávání a moje je usmání na cestu, na dohled, do dvorka. Přátelé ve staré té stodole u cesty, po roce. Stodola dokola, do řeči i k věci.“

ÚKOL...

...PRO VÁS

Milí naši čtenáři, neobávejte se nás v redakci navštěvovat se svými případnými postřehy z dění na Dětské scéně 2015, obrazy, fotografiemi, básničkami, glosami či jen zvoláním. Budeme moc rádi za každý příspěvek. Těšíme se na vás!

Již v minulých číslech našeho deníku jsme vás upozornili, že se uvnitř skrývá vždy nějaké téma, které se line většinou článků, nebo je tím opakujícím se motivem předmět, nebo myšlenka. I dnes vás vyzýváme, milí naši čtenáři, objevte-li, co skrývá dnešní výtisk, neobávejte se nám to přijít říci do 3. nadzemní podlaží, kde sídlí naše redakce. Pro pozorné čtenáře to jistě nebude těžké. Za svůj objev a za odvahu přijít dostane každý malou odměnu. Budeme se na pozorné čtenáře těšit.

PROGRAM DĚTSKÉ SCÉNY 2015

PONDĚLÍ 15. ČERVNA

8.30–12.30 semináře A, B, S

8.30–12.00 dílny pro děti ze souborů

14.00–16.00

3. blok přehlídky

Zápisník Norberta Borovičky

HOP-HOP, ZUŠ Ostrov

Duch Martina Macdonalda

Divadelní studio Kampak!, ZUŠ Štítného, Praha 3

Když se dobře zacpou uši

RS Divadlo Vydýcháno, ZUŠ Liberec

Jak se Janek vydal za štěstím

Tak jo!, ZUŠ Chlumec nad Cidlinou

Joši

Dohráli jsme, ZUŠ Uherské Hradiště

Jak se Janek vydal za štěstím

Tak jo!, ZUŠ Chlumec nad Cidlinou

Joši

Dohráli jsme, ZUŠ Uherské Hradiště

Duch Martina Macdonalda

Divadelní studio Kampak!, ZUŠ Štítného, Praha 3

Když se dobře zacpou uši

RS Divadlo Vydýcháno, ZUŠ Liberec

iskuse lektorského sboru s vedoucími souborů 3. bloku

dětský diskusní klub

diskuse o představeních 3. bloku

doprovodný program

The Dozing Brothers Dixieland Jazz Band, Svitavy

stodola

Fka

Trám

MMG

stodola

Fabrika Svitavy

Divadlo Trám

Městské muzeum a galerie ve Svitavách

farní stodola svitavské římskokatolické farnosti

DĚTSKÁ SCÉNA NA FACEBOOKU
<https://cs-cz.facebook.com/DetskaScena>

DENÍK DĚTSKÉ SCÉNY - ČÍSLO 3

Redakce: Hana Volkmerová (šéfredaktorka), Veronika Rodová, Roman Manda, Pavel Kocych (grafika a sazba), Ivo Mičkal (foto), Jazz Jameson čtyřnožec. Tisk: DTP centrum Svitavy. Redakce sídlí ve 3. podlaží Fabriky Svitavy. Neprošlo jazykovou korekturou. Uzávěrka čísla 3 - 15. června 2015 v 01:22. Náklad 140 ks.